

1418°

775

02
E
III
58.7
cip

2387 Sprauue (116)
Smutroby Wusnaczie

wot teho

sbožneho Wopomnjenja

teho

moreneho Zehnjatka

a jeho

Martry a Smertneho
Schtalta

steho liesta k Ebr. 12, 2.



14/18° 775



w Budeschini,
czischczane pola Augusta Heinricha Winklerja.

21

Handwritten text in Gothic script, partially visible at the top of the right page.

Handwritten text in Gothic script, partially visible in the middle of the right page.

Decorative border with floral and geometric motifs, partially visible on the right page.

Handwritten text in Gothic script, partially visible at the bottom of the right page.



I. R. I.

Moja duscha widzicj ze Krysta stysk, pot
 krauny, Ssylsy, swjaski, smiechi sche,
 skurjbu a sud sjauny, krodowanie nez
 smielne, towy kronowanie, Bot a stawy
 rostote, haj sche kschizowanie.



o je ta wulka wiesz, kotruj ja
 kebi wot jeneho dnja kdruhe
 mu, a wot jenej Schtundy
 kdruhej; hacj moj ert sbliez
 dne we jeho rukach a klini,
 szyleje wutroby wintschuju.
 Wot teho czassa, jako ja mojeho lubeho Knesa
 we jeho martry Schtalczi wuladat a na kschizu
 hym snacz nawuknyl, je to mojeje wutroby pokis
 lenie a pozadanie: tu pschi tebi zu wostacz, nech
 schaf so lubju tezi, daj pschi tebi mi postacz, dyz
 so

4 Sprawa Swutroby Wusnaczie wot teho

So tezi rosfoczi, twoja wutroba w tym czieli. A
ja bych zyt, so by schitkim czlowekam tak bylo!
ja wiem wieszi, woni bych potom jene prawi
sbozne ziwienie, haj te nebesa huzon na semi,
mieli. Ale to neje tych ludzi jich wiesz. Schtuz
teho sboznika a swojich hobuczlowekow lubo ma,
nemoze wopraudzi bez boloszie a wobzarowania
na to spomnicz, fak we tej schtuzy tak hubeni we
tym swieczu wohnlada: Jezus, nasch stworiczel,
je nasche dla czlowek wordowal a je nasche czieto
a krej na so sat. Won je pschi swojim narodzi,
sluboszie knam, we snadnych peluschknach, we
jenym twerdym ztobi, we rodzi lejzat, a potom
psches zizyczi liet we wulkej kudobi a potrebnoszi,
we hanenju a sazpenju, we sastaranju a nusy tu
delekach pscheyt. Won je sa nas plakat, so
modlit, sdychowal, zatoshit, so biedzit, krej
poczit, helpku stysknoš wustat, so swjasacz,
biecz, storkacz, schpottowacz, saplurwacz, krju-
dowacz, francz, khanibnej smerczi so satamacz,
na kschiz pschibicz, poiskycz a moricz dat. Won
je schitku swoju krej, hacz do tej poslienej krepki,
sa nas wukrawit a nasche duschie tak droho wu-
mot, warbowal a dobyt. Schtu bere to scho
kwutrobi? Schtu spomina na to, fak wele to
Boha koschtowato je, so my wumozeni smy?
Schtu schak je se swojej wutrobu pola wolijowej
hory, pola teho Stokpa kjeho krudowanju, na
Golgatha a pod Jezusowym kschizu? Schtu
wobladije Jeho kbi we jeho martry a kschiza
schtalczu? Schtu dzakuje so Zemu sa jeho duschie
stysknoš, sa te rany sa tu bolos, sa tu martru,
sa

W
sa jeh
ma
nas
neho
tolla
tym
fnacj
djom
now
prau
czlon
wy,
wot
trobo
teho
Wo
jedyn
liedo
Syn
kwin
horse
swier
mud
jena
a w
mat
moh
dzie
lub
a lu
czim
teje

Wopomnjenja teho moreneho Jehnjatka. 5

sa jeho jorku smercz, zreczie a zaloszenie? Schtu
ma Jeho sa to lubo, so Won swoje ziwenie sa
nas do smerczie podal, a tym rieschnikam sa ru-
neho je pschirachnowany? Ach skoro nichto, aby
tolla jich malo! Jedyn treba bo jeno trochu we
tym swieczki woladacz a tych czlowekow nieschto
snacz nawuknycz; da budze won borsy to schu-
dzom pytnycz, kak jara te wopomnienie tych ra-
now Jesuhowych a jeho czerpenja fahluje. Wo-
praudzi Jesus jo neje, wele mene ton ponizeny,
czlowek rodzeny, kudojty, sazpeny, franeny, fra-
wy, fshizowany Jesus, sczimz tezi czlowekojo
wot jeneho dnja fdruhemu wokolo kodza. Wu-
troba, rosom, myslie a pozadanja kasu jeno do
teho swieta, a schtoz we nim je, wobroczene.
Won je a Jeho martra we wutrobi sabyty, kajz
jedyn morwy we swieczki. Bes tausendtami je
liedom jedyn, fiz bo niedzen sa nim wolada.
Tym kaimych prawym, wot bo fromnym a zyr-
kwiny je jeho fshiz hieshczen pschezo jene po-
horschenie; tym czielnym, semskim a do teho
swieta salubowanym jena pshecziina wiez; a tym
mudrym, wuczenym a wot mudroszie nadutym
jena basniczka a luposz. Haj tezi sbudzeni kaimi
a wo sbozne byczie sastarane duschie spominaja zu
malo na teho sboznika a jeho rany. Jedyn bo
mohli, dyz won wieri, so schitke nuhte a wob-
dzietane wutroby Jesusa a jeho fshiz snaja a
lubo maja, aby jeno tonkamy snacz nawuknycz
a lubo frydnycz zadaja. Wele wot nich psche-
czinja svoj czas swopomnjenjom svojich riechow a
teje snimi sastuzeneje schtraffy, swuknenjom wele

6 Sprauue Swutroby Wusnaczie wot teho

spruchow a kielischow, slasowanjom rjanych kni-
how, swopyttowanjom wele priedowanjom a
schtundow, se skorzenjom na swoje skazenie, spro-
zowanjom fromni a pobožni bydž, a teho runja,
a žonuja šo pschi tem we swojich wutrobach.
Žesusa kschiz pak, jeho krawe rany a žyte mar-
try czerpenie budže na boš stajene a sabyte. Ze
posnaczie Žesusa a te wopomnienie jeho czerpe-
njow maja woni niedžen sa tu džessatu aby dwa-
žytu schtuwu we kscheszijanstki, nedadža pak to tu
hauptwiesz, ton satožk, to priene a posliene pschi
swojim sbudženju a wobrocženju bydž. Woni
dyr skorža: ja nimam žane prawe rosfaczie mo-
jich riechow, ja necžu žane prawe hidzenie tych
šamych, ja šo nemožu nutyrni modlicž, ja šym
hiesheczen tajki šty, ja nemožu temu a temu rie-
chej napshecžito stacž; woni pak neskorža: ja
nesnaju Žesusa a jeho kschiz a rany, ja nimam
žane nuczie a czuczie wot teho we mojej wutrobi,
jeho czerpenie a smercž mi neje jasne a krasne we
mojej duschi! Woni šebi mysla, ta hauptwiesz a
to nusnische je, pokutu czinicž, prawi swoje rie-
chi posnacž, wobžarowacž, wobptafacž, tešame
Bohu wotprošycž, wele wufnycž, lasowacž,
spiewacž a šo modlicž, swoje žiwenie poliepshecž,
hinajkšchi a fromnischki bydž. Woni šu na tajke
waschnie wjazy wo to, sweczki bydž, wutrobu a
myšl pschewobrocžicž, te šte wotpožicž, šo a
ton swiet sapriecž, jako wo teho šbožnika, wo te
posnaczie jeho kschiza a ranow, wo te woptanie
teje mozy jeho šmerczie a horistacža a wo te to-
waršito snim šastarani. Na tajke waschnie šo
da

Wopomnjenja teho moreneho Jehnjatka. 7

Da stane, so so te duschie wudzielaja, wuprozuja, wubiehaja, wumatruja a so psches dziebacz a wjazy liet wobroczuja a wobrocżowali su, a tolla newierjazy, nemierni, stysfni, twerdzi, czmoći, nemożni, nesbożni, skrotkim newobroczeni su a wostanu. Tehodla me ta lubosz kmojemu Knesej JEsušej Krystušej, te wieste psches swietsenie mojeje wutrobny, so we žanym druhim ta sbożnosz neje a so žane druge meno tym czlowekam date neje, we kotrymż woni moli sbożni bydż, a so bes Njeho niczo nesamožemy, a te požadanie mojeje duschie me nuczi, so by schitkim czlowekam, wošebi pač schitkim nawabnym duscham, žyli a borsy pomhane bydż moće, jenemu kojždemu po tej nadži, kiž mi data je, žanom na te jehnjo Bože, kiž teho swieta riechi nesto je, pokasowacz, a jemu te napominanie teho Japoschtota: ladajmy hori na JEsuša! KHebr. 12, 2. do wutrobny porożicż. Ze srosymenie tychlej słowow je lochzy kposnaczu. Ton japoschtot napomina stym nas kjenemu snuzfni kedźbliwemu a stajni trajazemu wopomnjenju teje žyteje saslužazeje martry Božeje. Ladajmy hori na JEsuša! to rieka: Duschie, ja was proschu, newotwobrocżcze schaf waschej woczy a wutrobny wot JEsuša precz, ale žyli na Njeho. Wobladajcze Jeho šebi tač prawi a czischzi. Nedajcze so psches niczo wot teholej tač nusneho a sbožneho wopomnjenja wascheho wumožnika wotdjerżecz, tolej je ta jeniczka prijotk stajena wierz,

8 Sprawa Swutroby Wusnaczie wot teho

Kotraž jeneho wopomnienia hodna je, a kotraž was wierjacych, stroschnych, szeplywych, moznych, a wewschiech tejsch czechkich, podawkach dowiernych czinicz a sderžecz, a tak pschewsko sbožni pschewesz može. D ladajče tolla precž wot teho swieta, a jeho czechie, loshta a schazow, precž wot teho stworenja, precž wot was hamych a drubich czlowekow, haj tejsch precž wot waschesho hubensta a skazenja, a ladajče na Jesusa jeno. Poladajče prawi tobožo do Njeho nuž a do jeho ranow, nech ho waschej woczy a wutroba do Njeho saladatej a tolej wasche najnusnische dzieło wostane, kotrež wy tudy tak dołho cziericze, hacž sže wuwierili. Na tajke waschnie je Jesus, ton kschizowany Jesus, ton hamy, na kotrehož nascha wutroba a wožo dyrbitaj wobroczenej bydž a wostacz. Duschie, kotrež sbožne bydž zedža, a telej ladanie na Jesusa a jeho kschiz skomuž dža, kotrež na nieschto druhe smyslene su, a swoje wobroczenie pola Jesusoweho kschiza a ranow nesapocznu, newedu a nedopelnja, steja bezbi hame we puczju, a sadzietaju pola hebe tu nasdu a te sbožne byczie. Dyrbu ja to sjenym stozwom prajicz, schtož ta wiez je, na kotrež te sbožnebyczie wobsteji: kojždy dyrbi ham Jesusa snacz naruknycz we tym snamenju, kajž won ho je smercz krawit na kschizu. To je to, schtož knaschemu sbožu a wumozenju nusne je. Dyž tejsch jedyn hewaf schitko ma, je sbudženy, posnaje swoje riechi, jich romadu a rosnosž, ma stysknosž a srudnosž nadnimi, je sa wodaczie tych hamych profyl, je troscht a wesełosž dostaf, ta mysl je

W
je p
ma
pa
cie
wut
Zeh
da je
fa p
dna,
neje
ne b
Zfr
fopy
chu,
te J
jeho
som
ri no
Zeh
dacj.
W
ale
na
sy
hyny
no,
kraf
pri
tejs
jeho
no je
pomi

Wopomnjenja teho moreneho Jehnjatka. 9

je pschemienena, te žiwenie poliepschene, won ma jene rjane posnaczie, wele shonenja; won paś neje Žesufa widził a niź posnat, jeho smer-
ezie a czerpenja schtalt jemu neje snajomny, ta wutroba neje stej rožowej frju teho newinojsteho
Jehnjatka smuta, wuśweczena a wobnadžena:
Da jenemu tajkemu sabljuje te prawe swietło, won
šo poczmi massa, a jeho žyłe wobroczenie je bes-
dna, a nima aniz sałożk aniz wobstaczie. Tudy
neje žana rada a možnosz, jeli nam dyrbi pomha-
ne bydž, da dyrbiny my, kajž tam te dzieczi
Žsraelske pschi swojich smertnych ranach na teho
kopyreho hada hori ladachu a psches to strowi by-
chu, mewe naschim rieschnym hubenstki na Žesufa,
te Jehno bože, hori ladacz, a to na kschizu a we
jeho krmu a ranach. To je habyn ton prawy ro-
som tych słowow, dyž wono rieka: ladajmy ho-
ri na Žesufa! Ton Žaposchtol ze, my dyrbiny
Jeho šebi we jeho martri, kschizu a krmu wobla-
dacž. To pokazje to sromadne tych słowow.
Won nepraji jeno: ladajmy hori na Žesufa,
ale wono rieka: ladajmy hori na Žesufa, kiz
na miesto teho prijotk stajeneho wešela snos-
sy kschiz, nerodziwschi wo hanibu, a je šo
šynyl kprawizy na Boži stol. Wono je wier-
no, won spomni tejšch na jeho powoschenie a
krasnosz. Won jo nesapomni, wele mene jo sa-
prije. Wono neje aniz neprawi aniz sakasane
tejšch kusziczek do teho nuž poladacz, a Jeho na
jeho stoli teje Majestaty šebi wobladacz, dyž je-
no jedyn Jeho predy prawi na kschizu šebi wo-
pomnił, a Jeho we tych czerpenjow schtundach a

10 Sprauue Swutroby Wusnaczie wot teho

we tych knerachnowanju wele ranach kabi kobofo do wutroby sapschijat je. My mozemy ko na tym swefelicz, so won psches czerpenie teje kmerczie sczeszju a skwalbu kronowany je, a steho te wobswietsenie kem sacz, so won psches to te samozenie ma, nam we wschitkich podawkach po naschej potrebnoszi kpomozj pschindz. Ton Zaposchtot pak tolla ze, so te kraune czerpenie nascheho knesa we tu tym czagu, we kotrymz my hieshczen we wieri kodzimy, a niz we widzenju, ta prienja a najwoszebni scha priotk stajena wiez nascheho wopomnienia a rosmyslenja bydz a wostacz dyrbi. My dyrbimy horiladacz na Jesusa na kschizu. Nasche snajomstvo s Nim a s Jeho lubosnej parschonu nemoze a nedyrbi wot Jeho Bozej Majestaty, mozy a krasnoszie swoj spoczatk sacz, ale my dyrbimy ton satozk ktemu psches te wopomnienie jeho czlowekbycza, jeho kudeho naroda, jeho ztoba, jeho niskoszie, jeho kudoby a nahoszie, jeho pokuty, jeho czerpenja, kschiza a kmerczie we naschej wutrobi sczinicz dacz. Haby to pak dyrbi tejsch nascha najwoszebni scha wiez kmenschemu tak dotho wostacz, hacz my Jeho widzimy wot woblecza, we wiecznym wekelu a sboznym swietki. Jeho pomoschenie nedyrbi jeho kobofo ponizenie pola nas saczischczecz, tak, so bychmy wjazy a radsi tu towu stej wiecznej krasnoszju wobdatu, jako tu towu potnu krowie a ranow, potnu boloszjow a hanenja, kabi wopomnili a wobladali. Sawierni, to by jedyn zejch jeneje hieshczen morweje a newobnadzeneje, aby dyr gor nepscheczjelneje wutroby byl. Schtuž swierz

Wopomnjenja teho moreneho Jehnjatka. II

swiernoszu prajicž može: psches Jeho swjate ranu bym ja s Bohom wujednany, ton je jeneje myslie stym Japoschtotom. Won wieri tu krasnosz swutroby, ale jeho kschiz a meno krasne tu we jeho wutrobi so pschezo swieczki jasne wnozy a wodnjo. Won febi Jeho wobladuje bes satorzenja we jeho martri, a nemože fei Jeho dosz wobladacz. Za Jeho sanknycz budu do mojej wutroby, kajž samne waczku kudu krej Božu pschelat je. Tehodla wono rieka pola jeneje wutroby, kotraž psches jeho rany sahjena je, jene po druhim: O Duscha! ladaj hori, ton fierschta, kiz teže stwori, tu wiby na kschizu: ton czerpi wulke stoszje, kiz Boh je wot wiecznoszje, kmiech jeho trechi shanibu. Stup kem a ladaj kwieru, won poczi so psches mieru, pot, kiz je runy krwi, won psched stysnoszu wele sdychnenjom k Wotzej szele, a wola jara žatosni.

Nu da tehodla, duschie, my zemy te napominanie teho japoschtota postuschni nakedzbu sacž, a naschu wutrobu a wofo na Jesussa wobrocžicž. My zemy nascheho lubeho Boha a Kriesa we jeho czerpenjach febi wobladowacz, a so knemu we Duchu ktej wolijowej hori pschiblizowacz, a Jeho wot tudy, hacž na Golgatha pschewodžecz. Stupcže da somnu kem a wobladajcže te miesto, džež ton wierny Boh, ton stworiczel nebesow a semie, junu nasche dla, we stysknozi a wzrenju, we poczi a kysach, kajž jena waczka, ležat a so biezdit je. Ladajcže, tudy padže ton stworiczel schitlich wieszow na swoje kolena a wijesche swojej ru-

zy zyli sastarany. Won pocza žaloszcz, czepe-
 tacz. Jeho Duscha by trudna hacž do žmerczie.
 Žemu by jara styskno a czechko. Won žo mo-
 dlesche sewschej mozu a plakasche, so by žo we
 žylsach moł kupacz. Za ruka Boža Jeho two-
 czechche, won padasche na swoje wobleczo, won
 žamasche swojej ruzy psched stysknošžu teje Du-
 schie a wijesche žo po semi kajž waczka. Won
 skiwlesche psched nepokojom swojeje wutroby, a
 wolasche tak wotši, so jeho schija wotteho dybata
 by. Jeho ert stonasche a sduchowasche. Jeho
 hubi czepečaschtej. Jeho woczy byschtej kajž hat-
 kaj, czerweneja a sacžeknenej wot žylsom. Jeho
 žowa a schitke stawe na cziele žo cžaszechu. Jeho
 wobleczo by skoro bliede, skoro czerwene. Jeho
 wutroba we cziele kłapasche, kajž by žyla na kru-
 chi žo roskoczicz. Schitka krej we jeho žiwach
 žo waresche. Won pocza žo stej žmerczu bie-
 dzicz. Jeho stysknošž by pschezo wetscha. Ton
 symny smertny pot cžisewczesche žo schudžom wohn.
 Nydom wustupi ta krej sjeho žiwom a smiescha
 žo sjeho potom a žylsami. Won žo tak žurro-
 wi poczesche, so nanim scho mockre by a ton kra-
 wy pot jeno pschezo tak dele kłapasche. Jeho žo-
 wa by potna rossy, a jeho wossy potne nožnych
 krepkow. Won žadyn žuchi wosk na cziele ne-
 skowa, na jenym koždym wosku wissachu te
 stysknošjom krepki, a won pschindže do pota a
 žylsom klejzenju. Jeho schtalt sajndže psched
 trudnošžu a won by stary wot biedženja a wojo-
 wanja. Nydom wottejndžechu Žemu schitke je-
 ho mozy, jeho woczy žo sacžmischtej, a won by
 tak

W
 taf
 recz
 a
 sw
 troc
 pro
 wul
 žerd
 dzie
 hies
 blie
 wo
 mo
 psch
 kaj
 da
 W
 wi
 tor
 žiw
 tehy
 wo
 žo
 bli
 nie
 sw
 by
 bie
 wo
 chu
 a n
 a b

tak muczny a bes mozy, kajz by na mieszi wum-
 recz zyt, a jedyn jandzel snebes dyrbesche pschindz
 a Jeho possylnicz. Sredza we teylej stysknozi
 swojeje wutroby, jako te Jehno Boze liedom
 trochu ksebi bie pschischto, bredza we jeho duschie
 prozowanju, haj bredza we nozy, pschindze jena
 wulka huffa czlowekow sfakelemi, schpissami a
 zerdzemi, Jeho pyttacz a jateho sacz. Jezus
 dziesche jim napscheczilo. Jeho woczy stejeschtej
 hieschczen we kulsach, jeho wbleczo bie hieschczen
 bliede a zowtne, jeho zyte czieto pschepoczene, a
 won schitkon muczny a bes mozy. Kajz borsy
 woni Jeho widzichu, wobstupichu woni Jeho,
 pschimnychu Jeho a swjasachu Jeho. Jezus bie
 kajz jene Jehno, kiz kriesanju wedzene budze, won
 da so szerpliw a bewscheho saperanja jaty sacz.
 Wjazy hacz jena Legion Zandzelow biechu hotto-
 wi Jeho na te priene krownenie sjich rukow wut-
 tornycz. Ale won zysche sa nas czerpicz a swoje
 ziwenie sa winu kwoporej dacz. Won dziesche
 tehodla swohlni snimi a by tak swjasany do teho
 woscheho mieschnika doma pschivedzeny. Tudy
 so jene nowe czerpenie Jezussowe spoczne. Zemu
 budze porukowane, na jene zyli nehanibnite wasch-
 nie, schelake wumyslne neparwe a stoszje, a dadza
 swietkow horistupacz, kotsiz ktemu kupeni ku, so
 bychu to seho wobswietsili a wobtwerdzili. To
 bie huizon slie dosz. Ale wono newosta pschi tym
 wobskorzowanju a porukowanju. Woni czierja-
 chu swoje schpotty snim, miejachu jeho ksmiecham,
 a nakladowachu Zemu schitke jeno mozne hanenja
 a hudlowanja. Woni jemu woczy sawjasachu a
 potom

potom społnej pjaszju do woczow bijachu, so bu-
 dzische jemu ta krej ferta a snoska so wuliwacz
 mota. Won by sa liza hoschowany, runi wohn
 do woczow saplurwany a we nich rosdrapany. A
 to by tak tu zyku noz snim nahe. Kajz ruczi ra-
 njo by, pschivedzechu woni Jeho kajz jeneho pa-
 ducha a stosznika we reczafach a puttach psched
 grychtu. Tudy pscheczito jemu scho horistupasche
 a jeho wobskorzowasche. Wono riefasche: so
 won je jedyn rebella, smiescher, sabtudzer, blud-
 ny duch a sawednik, kiz schudzom we kraju wo-
 foto czahat a nesbozo sapoczinat je. Jezus by
 zwar pschi tym prjotk satym pschepyttanju newi-
 nojty namefany; ale jeho nepscheczelo na tym
 wobstachu: so je smercz sawinowat a so wumrecz
 dyrbi. Schto so sta? Jezus, ton newinojty
 Jezus, by pschi wschitkej swojej posnatej newi-
 noszi tym wojakam: krjudowanju podaty. Na
 tajke waschnie sachu woni Jeho bewko. Sawo-
 tachu tu zyku huffu romadu, wuslekachu Jeho
 naheho a swjasachu jeho skileneho ktemu stolpej.
 Tudy rubachu woni nietk na te nahe czieto Je-
 sussesowe skrjudami a fremenemi prawi nesmielni.
 Kajz husto rubnychu, dziesche to temu Jehnjatku
 Bozemu psches mosy a koszie. Jeho kribet, brust
 a rameni bychu polne smuhow a pruskelow a po-
 czachu saczekacz dwojn wussofo; borsy woni scho
 rosrubachu, so krej wohnstupasche, ton zyke kri-
 bet polny ranow by a tak wele nesranene newosta,
 jako by mot jeno porst potozicz. Woni jeho tak
 rospraskachu, so kruchi mjassa deli wissachu, so
 ta krej pschezo tak po tych nohach deli biezesche a
 jedyn

Wo
 jedyn
 moze
 fert
 Du a
 czach
 feho
 Sjenn
 dachu
 du b
 Gemu
 wusch
 bijach
 praw
 schud
 ni po
 drap
 nietk
 Janex
 sche,
 sche
 bucke
 recz.
 ny a
 to so
 Eschi
 Eschi
 teho
 wed
 precz
 Boh
 dar,
 Eribe

jedyn te biete Koszie a rebta we czieni lejzo widziec
 mozesche. Na to bleczechu woni jedyn czernjowy
 kerf sprawi kólnymi wutrymi wowonzaini roma-
 du a sczinichu jedyn wienz sneho. Tonkamy sczisch-
 czachu woni Jesussej smozu do towy nuz. Taj-
 keho postajichu Jeho psched ko, wodzechu Jeho
 sjenym starym purpurskim rostoranym mantelom,
 dachu Zemu jenu szinu do jeho ruki, a pokladowa-
 chu ko psched Nim. Tu kwilu plujachu woni
 Zemu nehanibni do woczow, bijachu Jeho sa-
 wuschi, torzechu Zemu tu szinu steje ruki sasso a
 bijachu jeho snej na towu, so te czernowe konzy
 prawi toboko nuz ko saczischczachu, a ta krej-
 schudzom sjeho towy wohn dziesche, a tak takod-
 ni po jeho bliedych, bielych, sapluwanym a ros-
 drapanym lizach deli biezesche. Psches to bie-
 nietk nasch sboznik tak zalosni roszychnowany, so
 zanemu czlowekej wjazy podomny wohn nelada-
 sche, a wono jenemu kamenej we tej semi budzi-
 sche zel bydz moke, won pak nenameka žane ko-
 buczerpenie a smielnosz. Won dyrbesche wum-
 recz. Won by da wopraudzi ksmerczi wotkudze-
 ny a ton kijezk nadnim rostamany. Kajz borsy
 to ko sta, pschistupichu tczu wojazy, kotsiz Jeho
 kschizowacz dyrbjachu, sachu jeho kajz jeneho
 kschibenzy satamaneho stoszniaka bewko, polozi-
 chu teho kschiza drewo na jeho roschwifanej rameni, a
 wedzechu jeho sdwiemaj druhimaj stoszniomaj
 precz a siniesta wohn. Tudy dziesche da nietk
 Boh, nasch stworiczel, kajz jedyn paduch a mor-
 dar, se swjasanymaj rukomaj a stym kschizom na
 kribeczi, pschi kpodzivanju wulkim sbiezenju te-
 ho

ho luda, kotryž schudžom s duremi wohn pschidže
 a sa nim biežesche, po tych hařach Jerusalema.
 Masch luby sbožnik bie tak derie wot teho czech-
 feho biedženja we tej predawšchej nozy pschi woli-
 jowej hori, jako wot teho burroweho snim saka-
 dženja a wustateho krjudowanja, tak mucžny a
 nemožny, so Won liedom sam hicz, fak haflej
 te czechke kschiza drewo nes; možesche. Won
 jachlesche da spody teho, won pocžesche so, a
 padže dyr husto gor snim deli; ale teži wojazy,
 jako teži draczojo, bijachu jeho a storkachu jeho
 do rebtow, so won jon pschezo hieschčen sažo
 kus k dale schleprowacz dyrbesche, hacž won ny-
 dom wjazy snim sblaka nemožesche. Duž nydom
 woni jon jemu sachu, a nucžichu jeneho, kotryž
 jich habyn setka, so won jon hacž ktemu miestu te-
 ho kschizowanja dones; dyrbesche. Tak pschindže
 Jesus sprozu na tu horu Golgatha, ktemu no-
 powischczu. Tudy položichu woni ton kschiz na
 tu semju, sachu Jesusa czieko, wottoržechu Jes-
 mu tu kjeho rosbietemu kribetej pschiliepenu drastu
 smozu a neliepi sneho, a schwiknechu jeho tak žy-
 li naheho snak deli na kschiz. Namieszi pschistu-
 pichu teži draczojo wokoto Njeho. Dwaj saschtaj
 jeho ruzy a dwaj jeho nosy, wupschiestriechu je,
 dyrichu te selesne hosdsie do nich a pschitwerdžiz-
 chu je taklej kschizej twerdži. Jako Jesus taklej
 pschibity by, postajžichu woni ton kschiz hori, a
 wobtwerdžichu jon do semie, bredža bes tymaj
 dwiemaj paduchomaja mordarjomaj. Tudy wis-
 sasche taklej Jesus, ton wierny Boh, ton Knes
 nebežow a semie na kschiza drewi, žyli nahi wu-
 slecže

slecženy,
 nemiejesche
 ho cžoto
 cžeknena
 liepene,
 schta, n
 hubi bies
 sche a s
 kropsche
 friebet b
 kalanej
 sche styc
 pschezo p
 na tu jen
 pschibitej
 neschtej
 podla, s
 um a b
 dyrbesche
 dječ a s
 we twch b
 wihat bi
 lacžnoj
 won je
 won toll
 trochu s
 dyn se
 jon jemu
 jo pak p
 lacžny b
 won tak
 send bol

Wopomnienia teho moreneho Jehnjatka. 17

fleczeny, tak, so won žanu lapku na tym cziele
nemiejesche. Jeho nop bie sczernemi wobity, je-
ho czoto rosdrapane, jeho woczy czerwenej a sa-
czeknenej, jeho wobleczo saplurwane a skrju wob-
liepene, jeho liza spanenej, schitka barba bie faj-
schta, won huzon kajz czieto wohuladasche, jeho
hubi bieschtej bietej a bliedej, jeho wutroba stona-
sche a sdychowasche, frej so waresche a jemu
kropesche, ramenej bieschtej modrej a brunej,
Friebet bie sedreny, ruzy wupschiestrenej, psche-
kalanej a potnej modrych blafow, ta frej so lije-
sche stych hosdsaznych dzierow, a bieschesche taflej
pschezo po tych rukach, po schiji a po tym cziele
na tu semju deli, so prawe luzie stejachu a tej
pschibitej nosy wot krowie a boloszjom so czerwe-
neschtej. Ton romadzi sbiezany lud stejeseche tam
podla, siniejesche so jemu, wuplumasche psched
nim a hanesche jeho hieschczen na kschizu. To
dyrbesche nasch luby Knes schitko tak kobu wi-
dzicz a st. schecz. Jako won nietk tak ktry czas
we tych hieznych schtundach teho pschipołnja tam
wisat biesche, a jemu nydom ton jasyk psched
lacznoszju a mucznoszju so pschilipowasche, so
won jo tejsch sameleczech nemozesche, nemozesche
won tolla jedyn mohl krepku wody dostacz, so
trochu snej wo kschewicz, ale woni napelnichu je-
dyn schwam se zoldza jierkim kizalom a dzerzachu
jon jenn khubi. Jezus wopta jo, nemozesche
jo pak picz. Won dyrbesche na tajke waschnie
laczny bydz a picza tradacz. Naposletk, jako
won taflej niekotre schtundy dotho we wele tau-
send boloszjach kwobladanju tam wisat a jeho
B frej

Krej serwschiech jeho ranow tak łahodni po czielu
 deli na Eschizu biezata bie, by won pschezo slab-
 schi a nemoznischi, jeho woczy byschtej slemenej,
 te stawy proste, te smerczie slieny stupichu s jeho
 erta a ta łowa so pokilesche. We tym, a jako
 tak dalofo njetk pschischto bie, so jeho žalosz,
 stysknoš a hubenoš kjenemu sbožnemu konzej so
 pschiblizowasche: da pschindzechu tezi wojazy, ko-
 tsiž Jesusa podla tych dweju Schacharjow poj-
 byli biechu, woladacz, hacž woni hužon wumres-
 li su. Woni stamachu tymaj dwiemaj Schas-
 charjomaj, dokelž wonaj hieshczen žiwaj biesch-
 taj, te koszie, so bychu jimaj sfere konzej pomha-
 li, a pschindzechu tejšch we tym wotpoladanju
 ktemu Eschizej Jesužowemu. Woni na Njeho
 ladachu, nemierkowachu pať žane žiwenie we
 Nim. Woni wierjachu, aby won je hužon
 morwy, aby tolla we tym poslienim czenenju.
 Pschi tym sa ton jedyn wojak swoju ledžbiju, ko-
 truz we ruzy miejesche a kto jeho snej do bofa a
 do wutroby nuž, so wona woboje pschendže a woi-
 jemu stym wot žiwenja žyli wotpomha. Won
 roskto jemu tejšch snej tu wutrobu rusno a ros-
 drie žemu jenu tajku dzieru do teho bofa, so je-
 nu žyłu ruky nuž tyknycz možachu, a jedyn žyly
 schtrom krawie a wody steje rany so wohn wula.
 Na tajke waschnje by te jehnjo bože newinojte na
 Eschizu sariesane, a spushczi stymlej ledžby kto-
 czom swojeho ducha.

Rejcze, lube duschie, to je ta parschona, na
 kotruz my po tym napominanju teho Žapochto-
 ta

ta nesa
 my so
 woczom
 danja
 So je
 krej poc
 wany,
 ny, se
 ny, k
 rebany
 žiwj
 wim c
 niczka
 troby
 doš ni
 schemu
 jeho ro
 cki so
 trobi
 s Nim
 mamy
 Dwi p
 ton k
 jedyn
 te: da
 sbožno
 ni smy
 cjo žy
 wutro
 žiwhe
 danja
 kutnu

ta nesatorneni a tak dotho ladacz dyrbimy, hacz
 my so samych, ton swiet a schitke stworenja stych
 woczow subimy, a nebeza a semju zaneho wobla-
 danja porujo temu hodneho nedzerzimy.
 To je ton Jezus, ton wotczerpjazy, biedzazy,
 krejpaczazy, ptakazy, swjasany, wjaty, saplus-
 wany, haneny, roshoschowany, roskrudowa-
 ny, sczernemi kronowany, wotkudzeny, pojsche-
 ny, kraujaty, lacznojty, pschektoty, bliedy, po-
 rebany a wot morwych jako horistaneny, wieczni
 zimny Jezus. Tonkamy dyrbi we swoim kra-
 wym czerpenja, Eschiza a smerczie schtalczzi ta je-
 niczka a wieczna priotk stajena wiez nascheje wu-
 troby bydz. Nemyslicze kebi, so my na tym
 dosz nimamy. My netrebamy niczo wjazy kna-
 schemu wiecznemu sboznym byczu, hacz Jeho a
 jeho rany. Snajemy my te wopraudzi, blysch-
 czi so jeho meno a Eschiz snuzkach we naschej wu-
 trobi kobjdy czas a schtundu, a smy my sami
 s Nim snajomni: da je nam sbozni radzene a my
 mamy tak dowohlie, schtoz nas wieczni sweseli.
 Dyż pak nam na tym sahluje, je nam Jezus
 ton Eschizowany we swoim czerpenja Schtalczzi
 jedyn nesnajomny muž a ku nam jeho rany sakry-
 te: da nam sahluje ta prawa nada, ziwenie a
 sboznosz. Tedy neje, dyż my teisch runi sbudze-
 ni smy, haj po naschej myśli, deri stejimy, ni-
 czo zyte, wierne, wobstajne a sbozne we naschej
 wutrobi. My nimamy a nekrydnemy bes teho
 ziweho posnacza Jezusowego a bes teho horila-
 danja na Njeho a jeho rany aniz žanu prawi po-
 kutnu, sibitu, mulczku, kudu, aniz žanu wiez-

rjazu, dzieczazu, troschtu, dowiernu a spofojs-
 nu, aniz žanu czoptu, mjachku, a roszkrenu, a-
 niz tejsch žanu nowu, czistu, spraunu, ſwiernu
 a do Njeho ſalubowanu, pſchewſatu, ſbožnu
 wutrobu. Kajž dołho my pſchi a pod jeho kſchi-
 žom neſtejimy, je ſchitko lute ſchtukowanie a pla-
 tanie. Jedyn dyr niedžen poſnaje ſwoje grobne
 pſcheſtupenja a nepoczinki, kotrež nam tejsch ton
 ſakon poſaſacz može; won paſ nepſchindže beſ
 teho ſwietła tych ranow Jeſuſowych na ton naj-
 wetschi riech, tu newieru, to je, na tu liwkoſz,
 neſwohnoſz, a neluboſz pſhecziło Jeſuſej a je-
 ho ſa naſ wuſtate jorke newinojte czerpenie a
 wumreczie, aniz tejsch na ſwoju wutrobu a žyle
 ſwoje ſkażenie po czieli a po duſchi. Won dyr
 wobžaruje a wobplaka ſwoje riechi, ale jeno ſbo-
 joſzie pſched tym niewom božim a pſched tej rože-
 nej ſchtraſſu, aniz tehodla, ſo won Jeſuſa,
 Jeſuſa ſwojeho ſbožnika, ſtym wobczežit, fru-
 džit a ſnowho kſchizował je. Won niedžen ma
 ſa roſnoſz ſwoje predawſche žiwenie a rieſchne ſa-
 dzerzenie, niž paſ ſjenej wobnowenej a temu rie-
 chej wottemretej wutrobu, a ſo by ton riech jene-
 mu ſam ſa ſo jena kneſneženju wobcžežna žadta-
 toſz a jedyn ſmerdžazy ſzerb byt, ale jeno tych ne-
 lubych a žierych plodow dla, dofelž won jich dla
 aby pſched tym ſwietom do haniby a ſanicženja
 pſchiſchoſt, aby ſtyſknoſz, nuſy a nemier we wu-
 trobi wuſtał, a ta hela a ſatamanie na to wuſta-
 jene je, tehodla jene tajke neſpodobanie na tym
 riechu aniz ſchudžomne, aniz wobſtajne neje, ale
 won hieſchczen temu a druhemu riechej holdži,
 aby

Wop
 aby tol
 tejsch
 ſchtur
 teho la
 teje w
 ſjie, n
 wieſtoſ
 gor ja
 jedyn t
 ſowan
 ži a jo
 miern
 je aby
 ſo we
 ſažo t
 pſchi
 ſakon
 nenja.
 kač
 fromm
 wenie
 jenjom
 wupr
 jeno
 wuryc
 meſat
 duch
 ſtane
 teje f
 riecho
 ſi po
 jedyn

aby tolla ho borsy snim srosymi Won ma dyr
 tejsch we tajkimlej ho mieczu pschi niekotrych
 schtundach niekajke dowierenie a spuszczenie na
 teho lubeho Boha, kajz tejsch niekajke polozenie
 teje wutrobny, kusf troschta, pokoja, haj rado-
 szie, wono pak neje wobstajne, ale pschezo sres-
 wiestoszju, se stysknoszju a bojoszju smieschane a
 gor jara pschemienjaze a nestajne. Kajz dotho
 jedyn temu lubemu Bohu, po swojej mysli, sla-
 sowanjom, modlenjom a teho runja, prawi stuz-
 zi a jo prawi a piekni czinit je: tak dotho je won
 mierny: kajz borsy pak ho to jedynmohl stalo ne-
 je aby won hewať njeschto skomudzit, a ton riech
 ho we wutrobi hibat je: da je ta newiera smolom
 saho tudy, ta radosz a dowierenie sajndze a won
 pschiindze do teje predawscheje nusy, nemiera a
 sakonskeho prozowanja, wotczerpenja a dobreczi-
 njenja. Won je habyn dyr tejsch we wele schtu-
 fach hinajkschi jako predy, won ze tejsch rad
 fromny bydz, wot teho riecha frejne a swjate zi-
 wenie wesz, a won sebi tehodla czini wele wusta-
 jenjow a prijotkpišmow, sluby a polubenja, a
 wupruzuje ho pod sakonjom: ale wono ho tolla
 jeno stane, so by sebi jeneho nadneho Boha stym
 wurychtowať, te nebeza dostat a sa to sdu na-
 mekat: tu pak fahluje nowa wutroba, nowy
 Duch a jeho nuczenie a regierowanie, a won wo-
 stane pschi tym schitkim a pschi wschej jasnoszie,
 teje fromnoszie, haj pschiwschiem biedzenju stym
 riechom jedyn, hacz runi niz sjauny, tolla sawie-
 szu potajny podan svojich loschtow a zadoszjow, a
 jedyn wotroczk teho riecha, kotremuz won stuzi

22 Sprauue Swutroby Wusnaczie wot teho

a słužicž dyrbi, hačž won runi tu nusu a nemier
 teje wutroby, kotryž na to pschindže, haj tu helu
 samu a tu smercž, kotruž ton riech, kajž borsy
 won dokonjany je, porodzi, psched woczomaj
 widzi. A tak so wono ma wewschiech shtufach.
 Tehodla je jene tajke Escheszijanstko, kotrež bes ži-
 weho posnacza Jesusa a jeho ranow a bes sbo-
 njenja teje mozy jeho krowie na wutrobi, wedzene
 budže, jene prawe martrarstko, a tajke duschie
 prawi czwilowani ludžo, kotsiž so swojeho wo-
 broczenja a swojeho žiwjenja we tajkim Zuschtan-
 dzi nidy neswešolja, ale kajž tam rieka, sbožo-
 szie teje smerczie we žyłym žiwjenju wotrocžkojo
 bydž dyrbja, a jenu mowu, nežiwu a nesbožnu
 wutrobu wobkowacž a sešobu wokolo nošycž
 dyrbja, nech tejšch woni hieschczen junu tak wele
 lasuja, so modla, dziełaja, so wupruzujaja a wu-
 martrujaja, tejšch hieschczen junu tak fromni czi-
 nja a reni ryczecž a powedacž moža. Dyrbi wo-
 no sjenej duschi hinaf a wona sbožna, jasna spo-
 kojna a wešeta bydž; da dyrbi ton sbožnik jej we
 swojim martry snamenju psched wutrobu stupicž
 a we swojich ranach a Eschiza shtalczi so sjewicž.
 Nestane so to; da schitko druhe nepomba, wono
 nedokaha, a jedyn nekrydne psches to žadyn dzieł
 na nady swietki, a dy by won tejšch scžloweczny-
 mi a sjandželskimi jasykami ryczecž a wieschczičž
 moł, schitke posnaczie a schitku wieru mieł, czer-
 tow wohn honit a hory pschešadžowat, schitke
 swoje samoženie tym kudym dat, haj kajž He-
 noch jene bojske žiwenie wedl a wesž moł. Dyž
 pak sjenej duschu tak dalofo pschindže, so wona
 Jesu

Wop
 Jesu
 njo
 mor
 wid
 Boh
 jena
 nie,
 me du
 je.
 kner
 Sud
 sush
 sfajer
 Eho
 tu mo
 nja
 wiera
 pom
 sym
 zu,
 schit
 hegen
 buje,
 so
 Pred
 sakr
 tolla
 bi a
 czi d
 neho
 a rol
 sczine

Jesuka živi posnacž narukne, a te krawe Jeh-
 njo Bože jej na kschizu so sjerwi: da je kraj tych
 mornych živy, to cziemne ma swietlosz, wona
 widzi teho bieleho a czerweneho smercz kraweneho
 Boha, schitka nusa je morena. To je potom
 jena newurekneni sbožna schtunda a wokomiekne-
 nie, dzež ta duscha swojeho kraweho wujednarja
 we duchu pytne a jeho kschiz a rany woladacz mo-
 že. We tym wokomieknenju stane so nieschto
 knewopisanju a knesabyczu wulke we wutrobi.
 Sudy widzi jedyn pschi tym horiladanju na JE-
 sušowu kschiz a rany, smolom sobu do swojeje
 skazeneje wutrobny a jeje knewugruntowanju łobo-
 keho hubensta a žaloszie nuž, won budze psches-
 tu martru Jesušowu wot swojeho žyłego skaze-
 nja, nesbožnoszie bes Djeho a Jeho krawie a sa-
 wierneje nemožy, we najmenschim šebi kamem tmu
 pomhacz živi pscheswietšeny, won cžuje swoju
 symnu, twerdu, mornu, neslemenu, necžujaz-
 zu, newierjazu wutrobu sboloszju, a budze wot
 schitkeje hegen praudoszie, hegen pyschnoszie, a
 hegen rjanoszie tak wusliekany, so won so hani-
 buje, a swutrobny sa teho najwetscheho rieschnika
 so dzerzi a tak so pola Jesuka wobskoržuje.
 Predy je ta wutroba jenemu hieshczen pschezo
 sakryta, wona tausend wierzow neposnaje, kotrež
 tolla runi wohn napscheczito Jesušowej wutro-
 by a myšli šu, a wona može šebi schelake kdobro-
 czi dzeržecz; pschi tym ladanju na teho kschizowa-
 neho Jesuka pak budze jenemu ton snuzny grund
 a rohla teje wutrobny pokasana a te wofo tak jasne
 sczinene, so jedyn tejšch ton najmenschi profschk

24 Sprauue Swutroby Wusnaczie wot teho

Kwidzenju Krdne. Czim snajomnischi jedyn na
 tajke waschnie s^JEsu^Som na Kschizu budze, a
 czim jasnische jenemu jeho rany we wutrobi bu-
 dza: czim snajomnischi budze won hebi hamemu,
 a czim bole pschindze won na swoju wutrobu, bu-
 dze kudy we hebi, hubeny a mulczki a jedyn se-
 shibowany rieschnik. Tedy budze jedyn s^JEsu-
 s^Soweho czerpenja powuczony, kak Boh te riechi
 hidzi a jara schtraffuje, Tedy jedyn to swutro-
 by wobzaruje, so won tak rieschit a se swojimi
 riechami s^JEsusa na Kschiz pschinek je. Tedy
 wobptacze won swele hylsami, so won tak twer-
 dy, symny, a nelubosny pscheczito jemu byl je, so
 jeho je tak sabydz mot, jeho smercz a jeje winu
 nidy wuzitni wopomnit, jeho rany nelubowat, tu
 wutrobu psched Nim sanknyl a sa tym swietom
 a riechom tak stal je. Dalej nelubosnosz pscheczit-
 to s^JEsusej a nesaczuczie jeho czerpenja budze je-
 nemu tedy knajwetschemu a najezeschemu riechej,
 schtoz won predy jedynmohl gor niz sa kweich dzer-
 zat neje, a won so bole na tym hanibuje a rudzi,
 jako by jemu nan a macz morenej bytej. Won dyri
 tehodla se hwiernej poniznoszie s^Jjenym hettmanom
 a ludom, kiz tam pod s^JEsusowem Kschizu steji,
 pokny zelbocza a zarowanja na swoju wutrobu,
 a ptacze snalejznoszju wo wodaczie swojich rie-
 chow. Tudy nastane jene prawe, schudzomne a
 nepschemienjaze hidzenie scheho teho, schtoz s^JEs-
 sus wotczerpil a jemu napscheczitne je, nech
 swiet aby fromni ludzo jo sa riech maja aby ni-
 maja. Za czescha pokuta s^JEsusowa, jeho
 stys^Sene zaloszenie, jeho s^Jastaranie, jeho smertny
 symny

Wo
 symny
 le ta
 swy
 sch
 won
 schto
 spodo
 Kaji
 jeno
 myst
 tym
 losch
 dyrbi
 Tedy
 dzic
 kak
 rilado
 wutr
 stys
 a ps
 teisch
 s^Jast
 teisch
 wic
 riech
 pom
 ma
 mu
 tym
 smer
 ho p
 frib

symny pot, jeho sdychowanie a stonanie a te we-
 le tausend bylſy, kiž jemu bu wubiežate, jeho
 swjaski a schtryki, jeho ſawtuwanie, hanenie a
 ſch pot, jeho krjudowanie krej a boloszie, a ſchtož
 won ſa nas wuſtał je, ſanicža tej duſchi ſchitko,
 ſchtož Jeſuſowu wutrobu neſwekebi a tejkamej
 ſpodomne neje, beš wumienjenja ina wieczne.
 Kajž borsy nieſchto ſwohnyach aby ſnužkach, haj
 jeno jena mysl, prjetk pſchindže, kotraž po tej
 myſti teho ſbožnika neje; da ſo jedyn poſtroži na
 tym, a myſli ſebi ſmolom: dyrbjat ja ktemu
 loſcht miecz a jo nehidžicz, ſchtož Boh ſam je
 dyrbjat wotczerpicz ſtajkim czesckim czerpenjom?
 Jedyn Jeho nochze, nemože a nebudže wjazy ſru-
 džicz, ale je wodnjo a wnozy na to ſmyſlenu,
 kač by ſo Jemu deri ſpodobat. Habyn telej ho-
 riladanie na Jeſuſa na eſchizu czini tejšch tu
 wutrobu wot newiery, a teje ſnej ſtowarſcheneje
 ſtyſknoſzie, nemiera, bojoſzie a ſtraſchenja frei,
 a pſchineſe ju kwieri a edžieczastku. Nech je
 tejšch jena duſcha hieſchczen junu tač newierjaza,
 ſaſtyſkana, blieda a ſatraſchena, tač, ſo wona
 tejšch žanu wutrobu kſwojemu ſbožnikaj doſtač a
 wiericz nemože, ſo by won jej nadny bydž a jeje
 riechi wodacz žyl, ſchitkich druhich doryczenie ne-
 pomha, wona nemože ſebi žane ſlubenie teho piſ-
 ma pſchiſpicž, ta wutroba praji pſchezo nie kte-
 mu, a dyž ton ſbožnik ſo telej wutrobi ſjerwi we
 tym ſnamenju, kajž won ſo junu tač lubi je
 kmercz krawit ſanju na eſchizu, wona widži Je-
 ho pſched ſobu czerpicž, wona pytno jeho roſbity
 kribet, jeho roſdrapanu kowu, jeho pſchektotej

ruzy a nosy, jeho pschektoty bof a rosklotu wu-
 trobu, jeho rospschiestrene wobliednene czielo pot-
 ne ranow: da sajndze schitka newiera a sazwyflo-
 wanie, ta newiestosz a rosmyslowanie pschestane,
 a wona moze te wokomieknenie sbojskej krobto-
 szju a stroschtnej weketoszju knemu prajicz: Ty
 by tolla moj Knes a Boh, haj ty by moj Je-
 susk, moje jehnjatko, moj wujednar, a ja, tak
 rieschny, tak snadny a kniczomny, hacz ja tejsch
 bym, bym tolla twoje herbstlo, twoja sda, war-
 bowana psches twoju drohu krej, a bym we Ze-
 bi a we twojej krwi sbozny. Zej so tak dze, kajz
 so temu Thomaschej tam sejndze. Wona wie
 wot teje baineje schtundy, so schitke jeje riechi wo-
 praudzi wotczerpene a sjeho krju saplaczene su, a
 so wona nawieczne wot schitkeho riecha, wot
 bmerczie a wot teje mozy teho czerta wumozena a
 teho Knesa Jesusa hegenstlo je. Nietk je jej to
 wuczine, dy by tejsch jeju riechow romada hie-
 schenzen junu tak wulka pobyla: da je tolla nietk
 konz snej a wona wot scheho doła frej. Wona
 snaje teho muza, kiz sanju saplaczil je a do kotre-
 hoz wona mieri, a moze sporstom nanjeho pokas-
 sacz a prajicz: ton, ton je wuleschowat, schtoz
 tu bmercz porodzi, ton je me swoptokowat, so
 bym hacz snie bieleschi, s Nim swekelicz so mozu,
 mam troschtneu wutrobu, bud knojemu je sbozu,
 kiz hewat traschi tu. Wona te rany snaje, psches
 kotrez wona s Bohom wujednana je; wona je tu
 moz teje krwie na swojej wutrobi shonita a je snej
 smuta, wusweczena a prawa czinena. Zehodla
 je ta wutroba we nej zawa. Zej snuzkni deri.

Schita

Schi
 knos
 sbo
 sweke
 schen
 knos
 Wid
 swoje
 ho st
 krept
 pok
 schen
 dze t
 kajk
 tolla
 rany
 nie r
 ho p
 ja st
 schu
 je w
 dze r
 weda
 sator
 sussa
 Eje
 wac
 sabo
 tejsch
 czuj
 czitn
 Eschi

Schitka nusa je morwa. Za predawscha stys-
 knosz je sabyta. Wona je spokojena, mierna a
 sbozna. Za wutroba je we mieri, a ton duch
 sweseli so we Bohsy svojim sbozniku. To stra-
 schenie a skorzenie ma konz. Jeho martra, stys-
 knosz a rostloczie bu a wostanu jej ktroschrej.
 Widzi a czuje jena tajka wutroba runi hieschczen
 swoje hubensko a dyrbi swojeho hieschczen sbotne-
 ho skazjenja, triebnoszie a smolkow dla schelku
 krepku wuplakacz; da nebudze tolla psches to jeje
 pokoj smoleny, a ta wutroba tyschena aby satra-
 schena. Nie, jedyn je rad kudy rieschnik, won
 dze tehodla swojemu sboznikej runiwohn tajki,
 kajiz je, pod woczy, stupi sahanibeny a shibity,
 tolla pak dzieczazy pod jeho kschiz, lada na jeho
 rany, wusnaje jemu swoje hubensko a pschelada-
 nie runiwohn a sprauni, a sa to, so by so do-
 ho pokuczit, tu krawu nohu wokoschi a refne-
 ja stoszni ksteju tudy nebudz me kurrowi, to pro-
 schu rieschnik kudy, czin somnu po nadzi. Duz
 je wono smolom saho we prawej czieri, won bu-
 dze we krowi Jesurowej snowho smuty, wotspo-
 wedany a wobnadjeny a tak wastane won we ne-
 satornenym pokoju. Pschi tymlej ladanju na Je-
 sussa kschiz a rany, a pschi tajkej nadzi a sboznosci
 kjeho pschektotymaj nohomaj nemoze lochzy fahlo-
 wacz, ta wutroba budze psches to frieta, mjachka a
 sahorena a zkre so kajz wosk pschi wohenju, nech je
 tejsch wot natury hieschczen junu tak kwerda a ne-
 czujaza, tak morwa, symna a semrena, haj psches
 czitna a nepscheczelska pscheczito Jesussej, jeho
 kschiz, krej a rany byla a pschi svojim sakonskim
 wob-

wobroczenju wostala. Sawierni, schtož žadyn
 Sakon, žadyn Mojsas, žane rozenie, žane riez
 chow czuczie, žane schtraffy a czielne budy, žane
 Dobroty, žane rettowanie steje nastraschnischeje
 nusy teho žiwjenja, haj žane nebeža a hela wu-
 rychtowacz nemoža, pschetož pschi tym schitkim
 wostane ta wutroba twerda a nero smeczena, to
 ezini ton Eschiza ta martra Jesussowa sbojskim
 pschemozenjom. Kajž borsy ton sbožnik jenej
 wutrobi swoje rany a martry czieto pokazje, ta
 duscha swojeho wujednarja pytne, a dyž kjeho
 noham wo nadu plaka, sjenym snuzknym ko-
 schom a lubosnym wopschijeczom wot Njeho wo-
 bnažena budže: tak borsy sapali šo jedyn wohen
 we wutrobi, jedyn budže srietu, ta wutroba šo
 žkre a rosbiene do tausend džakawesela a lubosze
 šylsow. Jedyn šo na Njeho pošy, džerži šo
 kjeho waznej parschoni a budže žyli salubowany
 do neho. D schtož tedy we wutrobi prjotk dže,
 dyž ton krauny bolosšjow muž jenej duschi we
 swojim czerpjazym Schtalczu tak prawi blisko
 k wutrobi stupi, to neda šo do stowow pschinesz
 a wopišacz. Wona leži tak tudy we tym naj-
 žobšchim ponižowanju jako jena waczka kjeho no-
 ham. Wona widži Jeho stym najsnuzknischimnu-
 czom a czuczom swojeje wutroby we jeho krowi psched
 šobu. Wona wopschimne jeho Eschiz, s tožij šo kjeho
 pschektotymaj nohomaj, twoczji tešame k wutrobi
 a kerteja koschi je tausendmohl, macža tešame se
 swojimi šylsami, a šyne šo kajž jena czowka na jeho
 rany. Jena kojžda blusna, jedyn kojždy rizk a ran-
 ka na jeho swjatym sa nas šranenym czieli je tej
 wu-

Wop
 wutro
 potno
 mieš
 wof
 dacž
 kjeho
 woblo
 je we
 wicz
 druby
 won
 wint
 Pam
 niesch
 jedyn
 riesz
 pschi
 kajž
 šhon
 czerp
 jej du
 tak n
 dzi.
 fosch
 ny w
 nu u
 by k
 teze
 nied
 nja
 ale
 tak

Wopomnienia teho moreneho Jehnjatka. 29

wutrobi newurekneni luba a wazna, a kobjda
potna, kobjda krawa a kulsna krepka bole jako
mied stotka. Jeho czerpenjow rjanosz psche-
wosme jeneho tak, so won so dosz a kuty dola-
dacz nemoze. Won sebi jeno zada pschezo tak
k jeho nohomaj lezecz, jeho martry Schtalt sebi
wobladowacz a so na jeho ranach pasz. Won
je we jeho bliskoszi tak sbozny, so by won dyr
wiecznoszie pschitym pscheczini a sebi wieszi zane
druhe nebeza a zanu druhu sboznosz, jako kotruz
won pschi jeho kschizu a ranach namekal je, ne-
wintschuje a sebi myslicz nemoze, so by jedyn
Pawol pschi swojim do zeczich nebekow tornenju
niescho wetsche a sboznische woptaczmoł. Tedy
jedynto shoni na tajke waschnie, so jenej kudej
rieschniskej wutrobi pola Jesuroweho kschiza a
pschi tym ladanju na jeho rany wopraudzi tak je,
kajz wona hewak, hacz runi, predy hacz to je
shonita, snerosomom je spiewala: Jesu! twoje
czerpenie je mi luta radosz, łow, czieła franenie, mo-
jej duschie zadosz, wona kodzi we rozach, dyz sei to
tak widzi, ma tu zyłu martru pak k swojej lubej jie-
dzi. Schitke twoje swjate rany, krauny Jesu, wo-
koseham, twoj boł, kiz je roskawany a sche blus-
ny wobladam; kak je tolla deri mi, dyz ja klak-
nu uutyrni pod kschiz, dzez by morwy wissal, so
by kziwenju me pissal. Za nemozu, najlubschi
tcze, schak sinojich woczow stajicz, a moj duch
niedzen nemoze hacz we tebi so tajicz. Jeho ru-
nja wusnacza nejku potom dale prosne stowa,
ale wiernosz a shonenie a jenemu je wopraudzi
tak pscheczilo temu sboznikej a jeho rany we wu-
trobi.

trobi. Na tajke waschnie neje te horiladanie ža-
 ne hoće rosmyslenie teho rosoma, a te saladanie
 na jeho řschiz a rany žane wot řo sameho řczinene
 prijotstellowanie, prosne řdaczie a džeczie. Nie,
 jedyn czuje tu moź, řiz wot Njeho Dže, tu moź
 jeho ranow, tu moź jeho řrwie a řmerczi na wu-
 trobi, a won budže psches nju wotžiweny, wof-
 scheweny, nassycženy, pořylneny, řwesseleny,
 řpokojeny a řbožny. Won pschindže psches to
 do jeneho praweho řjenoczjenja a towarřta řJEs-
 sustom, řwojim řnesom, a je wot teje řchtun-
 dy po jeho parschoni řNim řnajomny. Won
 može řo niťk řes druhich pomozy řeho řameho
 džeržecž, řchudžom, džez jedyn je, řNim wokoło
 řodžicž, řerschiem řwojim naleženjom řnemu řa-
 memu řo wobřocžicž, řchitkeho dla řo řnim rosřy-
 czecž, řo tať husto, jako jenemu wokoło wutro-
 by cziefno je, na jeho wutrobu řlencyč a na jeho
 ranach řycžacž, řo do njeho potajicž, džem a nož
 řnim wokoło řodžicž a na nim řo řwesselicž. Na
 tajke waschnje budže jedyn řnim pschezo řnajomni-
 řchi, wufne jeho we řeho řschiza řchtaczi pschezo
 liepe posnacž a budže pschezo bole do njeho řawu-
 czeny, řo jeho nydom žanu řchtundu a wokołiř-
 nenie dale parowacž nemože, a won řmolom we
 cziemnoszi bydli a žadyn řokoj nima, dyž jemu
 pschezo prawi řasni jeho meno a řschiz řo neswie-
 czi. A tať je jedyn řawierni řnady hužon tudy
 řbožny a ma we tym wokołokodu řJEsustom a
 we tym pschirwissanju na jeho ranach te nebeřa
 hužon na řemi. Džez da tolej pola jeneje řuschie
 bohaczie je, može da tejšch wona řrosna a neřtod-
 na

Wop
 na bod
 hojena
 danju
 wutro
 řchtož
 řa, řa
 řa je,
 řw a řa
 řcha ře
 najdofo
 a ton
 řwona
 řchtož
 řuffa la
 řiřchewi
 dořho
 řich we
 no, je
 řmy řes
 no na t
 a czerpe
 řodžicž
 řawřac
 řym řr
 řni, řa
 řwon ři
 řchim
 řať.
 řiřche
 na řym
 řma.
 řotniřch

Wopomnjenja teho moreneho Jehnjatka. 3E

na bydž, aniz na czieli a na duschi sweczena a sa
hojena bydž? to je nemožne. Pschi tym Salas
danju na Jesussa a jeho kschiz nemože wono jenej
wutrobi aniz na posnaczu teho schtož sдобne,
schtož potsiwe, schtož kwalobne, schtož dobre ries
ka, haj schtož niedzen jedyn dobry poczinek a kwal
ba je, aniz tejsch na swohlnoszi a loschczi, mo
zy a samoženju ktemu sahlowacz. Dyž jena du
scha Jeho psched woczomaj ma; da ma wona te
najdokonjanische snamjo tych dobrych poczinkow
a ton žiwj sakon Boži psched woczomaj. Dyž
wona da wedzicz ze, schtož prawi a neprawi je,
schtož dobre a ste je; da treba wona jeno na Je
sussa ladacz. Tu ma wona to smolom na te naj
czischczische a bes jebanja psched sobu, a netreba jo
dotho we jenyh knihach pyttacz, aby so wot dru
hich we tym dacž roswuczicz. Won, riefka wo
no, je nam jene wopismo sawostajit, po kotrymž
my bes stracha kodzicz mozemy. Jedyn treba je
no na tajke waschnie we Nim a we jeho žiwjenju
a czerpenju so swuczowacz, schiedni sa Nim tak
kodzicz ia pschi schitkich prjotk pschindzenych po
dawkach a pschypadnoszjach so dopomnicž a sa
tym prashecž: kak Jesus kodził, schto won czi
nit, kak won so pschi tym wopokasał je, a dy by
won hieschczen tudy delkach žiwj byl, a na na
schim mieszi bydž dyrbjal, kak by won so sadzer
zał. To dawa jenemu te najwieszische a najpoł
nische roswuczenie a won smolom wie, kak won
na tym je, a schto won czinicž aby so wostajicz
ma. Nasch sbožnik je na tajke waschnie te naj
potnische snamjo schitkich prawych poczinkow a
naj

najlepscheje Dobrocziwoszie, ale tejsch koby ta je-
 niczka prawa pomozna wiesz knaschemu wuswecze-
 nju, mierej a wustrowenju. Ta duscha Krysta
 sweczi nas, jeho czieto sa nas franene czini czieto
 a duschu strowe. To je jena boza wiernosz.
 Psches sakonske prozowanie, psches prjotsacza,
 boze sluzby, biedzenie a dzieło, nebudze žana du-
 scha wustrowena a kprawemu pschinessena. My
 dyrbinmy psches jeho rany sahojeni bydz, jeli so
 strowi bydz zemny. Schtuž psches to sahojeni nez-
 budze a tonlej bentuch na swoje smertne rany kej
 powozicz neda, ton wostane wieczni koro a jedyn
 neczisty, neswjaty žadaty rieschnik, a dy by won
 tejsch hieshczen junu tak dotho a wele na febi
 czini a poredžat. Temu najspoznischemu czlo-
 wekej, dyž won na swojej mozy nesawysluje,
 Esussowom ranam a krwi neczefne a jeho czie-
 la so we wieri nedotkne, pschi wschitkej jeho
 sproznoszi a wele wobczenoszi so runi wohn tak
 dze, kajž tamnej krawej žonzy. Wono nebudze
 liepe snim ale skere bore. Won pada jeno psches-
 zo łobe nuz, czim bole won so kam steho riesch-
 neho blota a steje jamy wohn pracž pytta. Nech
 tejsch je, so so jenemu radzi, so won to psches
 schiedne wobladowanie we Sakonju a psches swo-
 ju sproznosž, biedzenie a wojowanie tak daloko
 pschinesse, so won jedyn prawy pocžinkski czlo-
 wek budze, jene exemplarske žiwenie wedze, wot
 teho riecha swobnkach precž pschindze, haj we pos-
 nižnoszi a duchownoszi tych jandželow wokoto ko-
 dzi: da neje won tola psches to nicžo poliepsches-
 ny, ale jeno jedyn naduty, swossoka smyslenny,
 do

Wo
 do f
 pat
 ny m
 twa
 Ma
 Eu n
 fibal
 jich
 trobu
 wiffa
 snacz
 nadze
 mne
 fe ho
 poniz
 swiet
 podar
 na S
 we n
 Smy
 my p
 fyna
 podar
 bydi
 wot b
 ženja
 mu S
 sforzi
 damo
 wosm
 neho
 ži a f

Do so sameho solubowany phorisaski, we skutku
 pak jedyn wupyschenny row, kotryž snuzkach pot-
 ny mormych kosjow a scheho nerjada je, haj we
 tych woczach božich jedyn czorny rošny čert.
 Na tajke waschnie neje a nebudze žadyn we skut-
 ku na czieli a na duschi sahojeny a wusweczene,
 kibal kotryž psches tu krej Jesussowu wot swo-
 jich riechow smuty je, a se swojej myslu a wu-
 trobu na Jesussowym kschizu a ranach wissa a
 wissajo wostane. Bes teho a predy teho žiweho po-
 snacza Jesussa, teho kschizowoneho a teho wob-
 nadženja we jeho krowi neje na te poczinkne a fro-
 mne byczie gor niz kspomnjenju, a tehodla je schit-
 ke honeni sa tym a schitke proschenie wo potsiwoš,
 ponižnosz, šzerpliwosz, žahodnosz, saprieczie teho
 swieta a teho runja we tajkimlej byczu wopofe,
 podarmo a bes wuzitka. My dyrbiny najpredy
 na Jesussa a jeho rany wiericz, predy hač my
 we naschej wieri ton poczink porodžicz možemy.
 Smy my pak najsprijotsy tak dalofo pschischli, so
 my prajicz možemy: ja bym živy we wieri teho
 byna Božeho, kiž me lubował a so sam samne
 podał je: da nebudžemy dale bebi samym žiwí
 bydž a so žiwicz žycz, ale kajž borsy so nieschto
 wot hegen žiwenja a teho hieschczen sbotneho ska-
 ženja we wutrobi hiba, da my to smolom nasche-
 mu Knesej, kiž nas wot teho wumot je, žačosžo
 skoržimy, a jemu to kschizowanju a kmorenju po-
 damy, a won nas do schuza napscheczito temu
 wosme, teho stareho czloweka snowha do czerwe-
 neho morja swojeje krowie potepi, nas muje a čži-
 ži a schitke nasche brasechnoszie psches swoje rany
 sahoji.

sahoji. Na tajkele waschnie budze jedyn psc
 te nesatornene horiladanie na IEsusa a jeno
 Eschiz a schiedne wopommenie jeho martry wot jes
 neho dnja kdruhemu dyr pschezo kudsi, menschi a
 nischy, tolla pak we wiernoszi czischizischi, bole sa
 hojeny, strowischi a psches te stajne ladanie na tez
 ho sboznika we jeho Eschiza snamenju, hacz wor
 runi pschezo jedyn kudy rieschnik wostane, do jeho
 IEsusneho snamenja pschekrasneny, a Jemu
 swohnikach a snuzkach pschezo podomnischy. Da
 je da na tymlej nesatornenym horiladanju na IEs
 usa teho Eschizowaneho scho lejjane.

Kudy pak je nietk te praschenie: Kak stane ko
 to? a kak je jene tajke horiladanie na teho sboz
 nika we jeho Eschiza a smerczie schtalczi mozne?
 Snadz hebi niekotry mysl, kotremuz te wocz
 hieschczen wottewrene nejsu, kajz by to jedyn kon
 aby howe sdaczie byte. Ja widzu ko tehodla
 nuczeny, moju mysl we tym sprauui sjewicz a
 powedzicz, kak telej ladanie je. Naisprjotsty
 zu jeno tolej spomnicz, so zane czielne wobladanie
 jeneho widzazeho Schalta IEsusoweho mienene
 neje. Nie, na telej waschnie ko nestane. Cziel
 ne woczki ktemu nestuscheju we naschim nietfishim
 zimwenju. Wono pak tejsch neje nusne, so ko to
 habyn psches to stacz dyrbjato. Wono pak mo
 ze tolla miesto miecz. Nasch Eschizowany sboznik
 moze na jene dwojake waschnie widzeny bydz.
 Jedynmohl swoczomaj teho czietka, a kdruhemu
 swoczomaj teho ducha. Po tym prienim wasch
 nju widzachu jeho jeho sluzonizy a wele tausend
 druhich

Drubich ludzi we tym czasu, jako won po semi
 Kodzese, a na posletku na Eschizu wikasche a
 sbliedny. Tak jeho njetk newidzimy, kajz dotho
 we tej hietczi smy, hacz won we swojim czasu po
 parschoni a widzazy saho pschindz budze. Psches
 roz Won nekodzi wjazy we swojej niskoszi a ku
 Dzinskim wotrocjowskim schtalczi na tym swieczki
 wokoto. Won tejsch wjazy na Eschzu pschibity
 neje. Jezus, nasch Knes, je powoschenny a be-
 dzi se swojimi pschekrasnennymi ranami kprawizy
 Bozej. Nietk by wono zwar temu sboznikej ha-
 byn tak lochke bylo, jako to Zemu po jeho hori-
 staczu we tych styrzczyczi dnjach po jutrach biesche,
 so by so swojim ludzom widzicz dawal, pschetoz
 Won je schak blisko wokoto a pschi nich: ale
 won jo nenameka aniz sa dobre aniz sa nusne,
 pschi tym nietsischem wiery hospodarstki, a kajz
 dotho tekame traje, na te waschnie so sjewjo-
 wacz. Wonu by tehodla wopake, a napschecziz
 to temu pismu a teho sboznika myslu byte, dy by
 niechto teho runja widzenie Jezusa sa ton czak
 pozadacz aby gor miecz wudawacz zyl. Tu kwi-
 lu budze Won hieschczen pschezo wot wele tausend
 mohlow tausend Zandzelow a dokonjanych pra-
 wnych tak widzeny a we jeho najlubschich ranach
 wobspiewany a kwaleny. Habyn tolej pak steji
 tejsch hieschczen temu zyltemu swietej prjotk. My
 budzemy Jeho tejsch hieschczen schizy jedynmohl
 swoczomaj kwidzenju krydnycz. Jan praji sjau-
 ni we swojim sjewenju na prienim staki: Schit-
 fich woczy budza Jeho widzicz. Won budze ju-
 nu pschindz we tych mroczelach stych nebesow
 swul-

swulkej mozu a krasnoszju. Tedy budza schizy ludzo psched nim sromadzeni. Duž budza schizy ludojo, tak deri jeho pscheczelo a lubowarjo, jako tejšch jeho nepscheczelo a sazperjo, Jeho kwidzenju kwydnycž; jeno sjenym gor schelakim satornez njom a sacžucžom teje wutroby. Pschetož czija mi, kotřiz we wutrajazej newieri jeho martru saz pili a tak kajž nepscheczelo teho kschiza Krystuřoweho steho swieta wuschli hu, budza řo pschitym wuladanju teholej ŽEřuřa a jeho ranow řurrowi strožicž. Woni budza skwlicž, stej we řjewenju Žana 1, 7. a řo do tych horow a skazow řawintschowacž, 6, 16. Jeho ludzo pak, řiz swutrobu a řduschu na jeho ranach wifaju, a tudy na Njeho czakaju, budza řo na jeho řjewenju nemožni řweřelicž a řo na tym widženju jeho ranow řadowacž řnewureknenym a krasnym we řelom. Woni nebudza Jeho tejšch nidy řařo řwoczow řubicž, ale pschitym Knesu wostacž řtajni a Jeho řjenej řalubowanej rieschniskej wutrobu wieczni woadowacž. Na tajke waschnie je hieschczen jene woadanie tych ranow ŽEřuřowych řczielnymaj woczomaj řnastacžu. Tudy pak neje wot teho ta rycž. Ton japoschtoř mieni, dyž won wot teho horiladanja na ŽEřuřa ryczi, jene tajke widzenie teho Žehnecza a jeho martry řchtal- ta, kotřez řo we duchu a we wieri řtane řswoczomaj teje wutroby. Te japoschtořske řkutki nerycza tehodla niz jeno wot wottewreneje wutroby, ale tejšch wot wotcžinenja tych woczow, a Pa- wot praji wot rořwietlenych woczow teho řrořymenja. Ton řnuřkomny czloweř, aby kajž jeho

Pieter

Dieter menuje, ton potajny czlowek teje wutroby ma tejsch swoje woczy. Won moze po tym swietsenju teho pisma widzić, schmakowac, czuc a wohnec. Dyż jedyn da jene nowe stworenje budze: da widzi won stymaj woczomaj teho ducha. Ale schto widzi won? won widzi to martrowane a morene Jehno Boze, aby kajz my we naschej zyrkwi spiewamy: na Jesuka samho nech wutroba lada, ho wuzitacz jeno bei styskniwi žada. Hacz runi tolej widzenie sczielnymaj woczomaj so nestane; da je wono tolla pschi tym schitkim jene wierne widzenie, a žana ra teho sdačza a womary. Nie, my wiemy to, so jedyn Jesuka widzi, won jeho marty schtalt pytna a czuje tu moz wotteho na swojej wutrobi. Won shoni, schto to rieka: laj duschi, ladaj hori, ton fiersehta, fiž teze stwori, tu wišy na kschizu! stup kem a ladaj šwieru! Won widzi bebi Jeho tak hegentlich a pschindze psches to dojeneho sbožneho snajomstka se svojim wujednarjom. Won wopomni bebi Jeho we jeho pokutnym biedzenju na wolijowej hori. Won Jeho wulada we jeho wulkej srudobi a wutroby stysknošzi. Won widzi, kač won kajz jena waczka na semi leži swojej ruzy stykuje, so modli, stona, sdychuje a stej šmercžu so biedzi. Won widzi, kač ton krawa styskny a smertny pot pschezo tak na tu semju ka pa a te šylsow rieczki stych lizow deli bieža. Won widzi Jeho popaneneho, swjasaneho, psched šudom stejo, haneneho, šasmiescheneho, šaplumaneho, šbiteho, na wsche jeno mozne waschnie šanicžowaneho. Won widzi Jeho šredža tych wo-

jakow wusliekaneho, naheho a Eschirwi romadu
 swjasaneho. Won widzi, kak woni sewschej mo-
 zu do njeho rubaja a schwikaja, a kak jeho zylte
 czieto potne blusnow, pruskelow, modrenzow,
 czornych blackow, schmarrow a ranow budze.
 Won widzi jeho czoto swutrymi czernemi wobite
 a tu frej tak po jeho bliedym a zoltym wobleczu
 deli kapajo. Won widzi Jecho we tymlej kra-
 wym schtalczji psched Pilatussom stejo a Esmerczji
 satamaneho. Won widzi to twerde a czeschke
 Eschiza drewo na jeho franenym kribetczi a rames-
 nach. Won widzi, kak Won tak muczny a bes-
 mozy snim dale liese a na Golgatha hori kroczi.
 Won widzi, kak won tak krawy, czorny a mo-
 dry zyli nahi kwoladanju na tym sudnym blaku
 steji, swoj Eschiz widzi, na njon wupschiestreny
 a pschibity budze. Won widzi Jecho tam tak na
 Eschizu psched kobju wissajo. Won widzi te hosd-
 sie we jeho rukomaj a nohomaj czazy. Won fej
 wobladuje jenu kobjdu hosdsazu blusnu wossebi.
 Won lada we duchu do teje kameje nuž a widzi
 tu frej sneje wohn zorlo. Won widzi tu ranu
 we jeho boku a kladze swoju ruku wierjazy do teje
 kameje. Won widzi, kak so frej a woda sneje
 wohn lijetaj a kak Jesus na Eschizu bliedne. Won
 widzi te symne drohe czieto JEsussa, jecho bliedu
 smertnu barbu we wobleczu, jecho slemenej woczji,
 jecho spanenej lizy, jecho bliedej hubi, jecho rosdra-
 pane czoto, jecho pschepoczene a krawe wossy, je-
 ho proste staty, jecho pschektotej lodsymnej ruzy a
 nobsy, jecho franeny kribet, jecho rosktotu, rosk-
 ezenu wutrobu a jecho zylte franene, nahe, skrju
 wo-

wobieżane, wupschiestrene najrenische martry czies-
to. Tak widzi jedyn JEsussa we jeho martry
snamenju a czerpenja schtalczu stymi wot JEsusso-
weho ducha woczinenymaj ducha a wiery woczjo-
maj swojemu snuzknemu wesselu a sbożnoszi. Za-
zu tak wele prajicž: jenemu budze ta martrowana
parschona JEsussa we tymkamym schtalczu, kajž
wona we tych czeschkich czerpenjow schtundach
wot wolijowej hory sem hacž na Golgatha a wot
tam hacž do rowa wohnladata je, psches te psche-
krasnenie teho ducha JEsussa a teho sbožnika sje-
wienie we wutrobi, tak snajomna, jasna, žywa
we wutrobi, so won to tak wieszi a bojszy psches-
swietseny je, so nasch luby Boh a stworiczel tak-
lej wojowal, cžepetal, bo poczil, ptakal, bo
modlit, wołal a bo biedzil je a na to tak žadłati
saschpottowany, sapluwany, spjaszemi biety, ro-
skrijudowany, sraneny, schibencžnej smerczi sa-
tamany, wohnwedženy, hori pojscheny, pscheka-
łany a na schizju bredža bes paduchami a mor-
daremi moreny je, kajž by won we tym czassu a
we jeho czeschkich czerpenjow schtundach wot par-
schony podla byl, schitko swoczomaj widzil a kajž
Jan a Marja hacž kjeho skončenju pod schizom
stal, a won tak kojždemu swiernej wiery krobto-
žiu wobswietsicž može: moj psheczel je biete a
czerweny, jedyn tajki je moj psheczel, haj moj
psheczel je jedyn tajki. Ktemu sluscha da sraj-
lich, kajž hužon prajene je, nada. Jedyn natur-
ski cžlowek, kiž hieschčen we newieri a riechach
žirvy je, nemože JEsussa teho schizowaneho wo-
ladacž. Pschetož ta cziemnosž je jeho woczju sa-
lepiz

lepita. 1 Jan. 2, 11. tehodla pische Jan 1 Jan. 3, 6. schtuž rieschi, ton jeho neje widzi ani jeho posnat. A dyž teisch jedyn tajky nietko runi swobnkach fromny, zrkwjazy, haj po tym sakoznju bes poruka je, kaj Dawot predy swojeho wobroczenja teisch bie: da nemože won tolla habyn tak mało, jako jedyn kampschny rieschnik, Jesussa we jeho martri a ranach widzicž, psches tož te sakryczie teje hegenpraudoszie a teje newiery wissy jemu psched wutrobu, so won psched nim wohn widzicž nemože. Dyž pak jena duscha wot kmerczie wotzutezi, na swojich riechach, skotrymiž Jesussa martrowata a morita je, so stroži, so sa subenu bes Jesussa a jeho krowie widzi, hi nał niz jako psches jeho kmercz, krej a rany praw a sbožna bydž nemože a nochze, a tak nadu we krowi Jesussa pytta; da može a treba wona swoju wutrobu a wofo na Jesussa a jeho martru wobroczicž a Jeho we jeho kraunym Schtalczji, skymaj jej wot swjateho ducha datymaj a wotterwrenymaj woczomaj woladacz. A tajke Duschie budža teisch hegentlich jeno skym napominanom teho Zaposchtola: dajcže nam horiladacz na Jesussa, mienene. Pschetož dyž my dale lasujemy; da budža wone we tej pschichodne 24. schtužny jako tajke, kiž k Jesussej, temu kriedničej teho Noweho Testamenta, a ktej krowi teho wobkrepjenja pschischle su, wopissane. Kwobkanknenju wostane wono pschi tym: Sbožne woczji, kiž da Jesussa widia. Pschetož schtuž teho kyna widzi a wieri do njeho, ton ma to wieczne žiwenie, a won budže jeho swesselom psched swoje woblecžo postajicž. Amen.

ho
m.
ho
ni
fo
ho
as
ie,
des
rn
nz
dot
ys
si,
his
cas
du
a
es
als
a
jfe
nis
cz
le
e4.
nis
ho
ob
es
ho
ne



